

DECLARACIÓ D'EL CORRENT

Quan la vida deixa de ser sagrada, cap dret no és segur

Sense respecte per la vida humana no hi ha drets humans. El dret a la vida és el primer de tots perquè constitueix la condició necessària per a l'existència de qualsevol altre dret. Sense vida no hi ha consciència ni possibilitats de llibertat, igualtat, participació política ni justícia social.

Negar o limitar aquest principi significa introduir el relativisme en el fonament mateix dels drets humans. Significa acceptar que el poder, la llei o l'interès dominant puguin decidir quines vides mereixen protecció i quines en poden quedar excloses. Quan això passa, cap dret no és definitivament segur.

Davant una cultura que converteix el desig individual en criteri suprem, afirmem que la satisfacció del desig no pot imposar-se a la raó, a la veritat ni als valors objectius. I el primer d'aquests valors és la vida humana.

Les polítiques públiques no poden limitar-se a gestionar interessos particulars. Han d'estar orientades al bé comú, començant per la protecció de tot ésser humà, especialment quan és més feble, vulnerable i dependent.

1. Una realitat biològica que no es pot ignorar

La fecundació inicia l'existència d'un nou organisme humà, amb una identitat genètica pròpia i irrepetible. En completar-se la singàmia es constitueix el genoma diploide de 46 cromosomes que dirigirà un desenvolupament continu, coordinat i autònomament organitzat.

L'embrió no és una part del cos de la mare, encara que en depengui completament per viure, els seus cromosomes són específics i diferents als de la mare. És un organisme humà diferent i únic, en la primera etapa de la seva existència.

Ni la implantació, ni l'aparició de l'activitat cerebral, ni la viabilitat fora de l'úter, ni el naixement creen un ésser humà nou. Tots aquests moments són fases decisives del desenvolupament d'un mateix individu, una vida que comença amb la fecundació i que, si no és violentament interrompuda, continua fins a la mort natural.

La denominada regla dels catorze dies, establerta per limitar la investigació amb embrions humans, mostra que fins i tot els laboratoris, que treballen amb embrions humans reconeixen la necessitat d'imposar fronteres a la seva utilització. Resultaria incoherent exigir cauteles per manipular un embrió fora de l'úter i negar-li tota protecció quan es troba dins del cos matern.

2. Tot ésser humà és subjecte de drets

Com que la realitat biològica és difícilment discutible, el debat es desplaça sovint mitjançant una distinció artificiosa entre «ésser humà» i «persona». D'aquesta manera, ja no es nega l'existència de l'ésser humà engendrat, sinó que se li retira la rellevància moral i jurídica.

Per aconseguir-ho, s'estableixen condicions variables: autoconsciència, autonomia, capacitat de relació, viabilitat o utilitat social. Però, si els drets depenen d'aquestes facultats, deixen de ser universals i passen a ser una concessió del poder.

No és casual que el gran text aprovat després de les atrocitats nazis s'anomeni Declaració Universal dels Drets Humans i no de "drets de les persones". L'experiència del totalitarisme havia demostrat fins on es pot arribar quan una autoritat es reserva la potestat de classificar els éssers humans i decidir quins mereixen viure.

Hi ha vida humana, hi ha un ésser humà i hi ha pertinença a l'espècie humana. Això ha de ser suficient per merèixer protecció. Sense exàmens previs. Sense excepcions dictades per la força, la utilitat o la conveniència.

3. La dependència no elimina la dignitat

Si la dependència extrema, la manca d'autoconsciència o la incapacitat de comunicar-se justifiquessin la supressió del dret a la vida, aquesta mateixa lògica podria aplicar-se a les persones amb Alzheimer avançat, demència profunda, discapacitat greu o en estat de coma.

La dignitat humana no depèn del grau d'autonomia, de la salut ni de la capacitat de fer-se present davant els altres. Depèn del fet objectiu de ser humà.

A més, l'infant concebut té davant seu tot un futur possible: relacions, afectes, aprenentatges, projectes i experiències. Com va argumentar el filòsof Don Marquis, la gravetat de matar consisteix precisament a privar algú d'aquest futur propi.

4. Una situació extrema no crea un dret general

Una cosa és l'avortament practicat sota causes excepcionals d'un perill greu per a la vida, o d'una malformació mortal situacions que poden demanar acolliment, ajuda i comprensió. Una altra cosa és convertir-lo en un dret positiu, que s'exerceix sense cap altra condició que la voluntat individual.

La llibertat no consisteix a eliminar qualsevol conseqüència dels nostres actes. Cap societat no pot subsistir si transforma cada desig en un dret i obliga els altres a assumir-ne els costos humans i socials.

La resposta a un embaràs difícil no pot ser l'abandonament de la dona ni la mort del fill. Ha de ser una comunitat disposada a sostenir-los tots dos.

5. Catalunya necessita tornar a elegir la vida

A Catalunya hi ha aproximadament quaranta avortaments per cada cent naixements i la fecunditat ha caigut fins a només 1,08 fills per dona, molt lluny dels 2,1 necessaris per al reemplaçament generacional. Moren més persones de les que neixen, la població envelleix i una proporció creixent de dones acaba la seva etapa fèrtil sense haver tingut fills.

La maternitat ha estat presentada massa sovint com un obstacle i ha estat socialment i econòmicament maltractada: conseqüència: prop del 40% de les dones de les generacions més joves no tindran cap fill, si no canviem les coses a millor. Després s'intenta compensar el buit demogràfic amb una immigració massiva que, per la seva intensitat, planteja enormes reptes d'habitatge, educació, integració i cohesió social.

Per això fem una crida a reconstruir una cultura i una política basades en la prioritat de la vida humana. Cal protegir l'ésser humà concebut i encara no nascut; acompanyar tota dona embarassada; facilitar l'habitatge i la conciliació; ajudar les famílies i reconèixer socialment la maternitat i la paternitat.

Volem una societat en la què cada nova vida sigui acollida com una esperança i celebrada com un bé de tots.

Perquè defensar la vida no és imposar una creença particular. És preservar el fonament universal de la civilització humana. De la nostra societat. De Catalunya.

Quan la vida deixa de ser sagrada, cap dret no és segur. Quan la vida torna a ocupar el centre, torna a ser possible l'esperança.

Us cridem a participar a tots, homes i dones, famílies, associacions de tota mena i finalitat, en especial als partits polítics que haurien de ser agents principals de la construcció del bé comú.

Participa!

Corrent Social Cristià (e-C) “El Corrent”

info@elcorrent.org

Barcelona, 4 de setembre de 2026

Segueix-nos a:

